

ZWIĄZEK
PRACODAWCÓW
POLSKA MIEDŹ
THE POLISH COPPER EMPLOYERS' ASSOCIATION

Monitoring Legislacji Krajowej

Konsultacje krajowych aktów prawnych – monitoring legislacji ZPPM

w okresie od 17 do 23 listopada 2022 roku

Raport na dzień 23 listopada 2022 roku

I. Projekty aktów prawnych

W omawianym okresie Rządowe Centrum Legislacji opublikowało 3. projekty ustaw oraz 46. projektów rozporządzeń i uchwał Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów oraz poszczególnych Ministrów.

Przeprowadzono konsultacje 2. projektów ustaw i 7. projektów rozporządzeń dotyczących podmiotów członkowskich (pracodawcy, przedsiębiorcy, JST) zrzeszonych w Związku. Zostały one omówione w tekście poniżej.

Na podstawie opinii i ekspertyz podmiotów członkowskich Związku Pracodawców Polska Miedź przygotowano 1 stanowisko do opublikowanych projektów aktów prawnych oraz dokumentów strategicznych.

Stanowisko Federacji Przedsiębiorców Polskich oraz Związku Pracodawców Polska Miedź - pakiet rozwiązań regulacyjnych umożliwiających zaangażowanie przemysłu w rozwój OZE, możliwych do wdrożenia w ramach obecnie procedowanego projektu ustawy o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (numer w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów: UD207), które zostało przesłane do Ministerstwa Klimatu i Środowiska.

Projekty ustaw:

1. Projekt ustawy o zmianie ustawy o rachunkowości oraz ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich i nadzorze publicznym (numer z wykazu: UC134)

Celem projektowanej ustawy jest transpozycja dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2101 z dnia 24 listopada 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2013/34/UE w odniesieniu do ujawniania informacji o podatku dochodowym przez niektóre jednostki i oddziały (Dz. Urz. UE L 429 z 1.12.2021, str.1-14 - „dyrektywa 2021/2101”). Przepisy dyrektywy 2021/2101 stanowią kolejną, obok dyrektywy w zakresie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (dyrektywa 2011/16/WE), wdrożonej w Polsce ustawą z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami („ustawa o wymianie informacji”), część pakietu dotyczącego przeciwdziałania unikaniu opodatkowania przyjętego przez Komisję Europejską w dniu 28 stycznia 2016 roku („pakiet Komisji o przeciwdziałaniu unikania opodatkowania”).

W wyniku przyjętego pakietu Komisji o przeciwdziałaniu unikania opodatkowania i wdrożonej na jego podstawie do krajowego porządku prawnego ustawy o wymianie informacji, już aktualnie duże przedsiębiorstwa wielonarodowe mają obowiązek przedstawiania organom podatkowym informacji na temat zapłaconego podatku dochodowego oraz innych informacji związanych z podatkami w podziale na kraje.

Proponowane zmiany wprowadzane niniejszym projektem nakładają obowiązek sporządzania sprawozdania o podatku dochodowym na wszystkie duże przedsiębiorstwa wielonarodowe

(jednostki dominujące najwyższego szczebla grupy kapitałowej i jednostki samodzielne o odpowiednio skonsolidowanych przychodach - dla jednostek dominujących najwyższego szczebla - i przychodach - dla jednostek samodzielnych, przekraczających w kolejnych dwóch latach kwotę 750 mln EUR) mające siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i przedsiębiorstwa wielonarodowe spoza UE prowadzące działalność gospodarczą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem oddziału lub jednostki zależnej. W projekcie ustawy znalazły się szczegółowe przepisy dotyczące sporządzania przedmiotowego sprawozdania o podatku dochodowym.

Projekt zakłada wejście w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Projekt ustawy na etapie konsultacji publicznych (3 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-ustawy-o-zmianie-ustawy-o-rachunkowosci-ora-ustawy-o-bieglych-rewidentach-firmach-audytorskich-i-nadzorze-publicznym/>

2. Projekt ustawy o zasadach nabywania uprawnień do obsługi maszyn i urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych (numer z wykazu: UD240)

Podjęcie prac nad przygotowaniem projektu ustawy wynika z konieczności określenia w przepisach rangi ustawowej regulacji dotyczących nabywania uprawnień do obsługi maszyn i urządzeń technicznych przeznaczonych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych. Obecnie regulacje w tym zakresie znajdują się w przepisach § 23–26 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2001 r. w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy podczas eksploatacji maszyn i innych urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 583, z późn. zm.).

Kompleksowe uregulowanie kwestii związanych z nabywaniem uprawnień do obsługi maszyn i urządzeń technicznych do robót ziemnych, budowlanych i drogowych, zwanych dalej „maszynami i urządzeniami technicznymi”, w szczególności uzupełni system prawa o przepisy w zakresie sprawdzania kwalifikacji i nabywania uprawnień.

Projektowaną ustawą ma być objęta obsługa maszyn i urządzeń technicznych w związku z realizowanymi zadaniami wykonywanymi w ramach stosunku pracy, na podstawie umowy cywilnoprawnej lub w ramach wykonywania działalności gospodarczej. W związku z koniecznością zapewnienia profesjonalnej i bezpiecznej obsługi maszyn i urządzeń technicznych niezbędnym jest właściwe uregulowanie wymagań dotyczących nabywania uprawnień.

Projekt ustawy przewiduje:

1. wymagania w stosunku do osób obsługujących maszyny i urządzenia techniczne;
2. zasady nabywania kwalifikacji do obsługi maszyn i urządzeń technicznych i prowadzenia szkoleń w tym zakresie;
3. zasady sprawdzania kwalifikacji i potwierdzania uprawnień do obsługi maszyn i urządzeń technicznych;
4. obowiązki związane z prowadzeniem wykazu uprawnień do obsługi maszyn i urządzeń technicznych.

Projekt ustawy na etapie konsultacji publicznych (3 etap) i opiniowania (4 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-ustawy-o-zasadach-nabywania-uprawnien-do-obslugi-maszyn-i-urazden-technicznych-do-robot-ziemnych-budowlanych-i-drogowych/>

Projekty rozporządzeń:

1. Projekt rozporządzenia Ministra Finansów zmieniającego rozporządzenie w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od niektórych dochodów (przychodów) związanych z kredytem hipotecznym udzielonym na cele mieszkaniowe (numer z wykazu: 636)

Celem projektowanego rozporządzenia stanowiącego wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 22 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.) jest przedłużenie zaniechania poboru podatku dochodowego z tytułu kredytu hipotecznego udzielonego na cele mieszkaniowe o kolejne dwa lata i objęcie nim dochodów bądź przychodów uzyskanych w okresie od 1 stycznia 2023 r. do 31 grudnia 2024 r. Obowiązujące rozporządzenie w swym aktualnym kształcie przewiduje zaniechanie o analogicznym zakresie dla dochodów (przychodów) uzyskanych w 2022 r. Nowelizowane rozporządzenie poprzedzone zostało wydaniem trzech rozporządzeń na mocy których odstąpiono od poboru podatku od ww. dochodów (przychodów) uzyskanych przez podatników w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2021 r.

W tym celu projekt zmienia wyrazy w § 4 „do dnia 31 grudnia 2022 r” na „do dnia 31 grudnia 2024 r.”

Wydanie przedmiotowego rozporządzenia zwolni kredytobiorców będących osobami fizycznymi z obowiązku zapłaty podatku dochodowego od osób fizycznych od kwot wierzytelności umorzonych przez kredytodawcę z tytułu zaciągniętego przed dniem 15 stycznia 2015 r. kredytu na zaspokojenie potrzeb mieszkaniowych, jeśli kredyt dotyczy jednej inwestycji mieszkaniowej i kredytobiorcy nie skorzystali z umorzenia wierzytelności z tytułu kredytu mieszkaniowego przeznaczonego na inną inwestycję mieszkaniową. Zwolnienie obejmie również przychody z tytułu zapłaty kwoty kredytu zaciągniętego przed dniem 15 stycznia 2015 r. na cele mieszkaniowe i zabezpieczonego hipotecznie, poniżej jego wartości nominalnej w związku z zastosowaniem przez kredytodawcę ujemnych stóp referencyjnych.

Konsekwencją wydania przedmiotowego rozporządzenia będzie brak obowiązku przekazywania przez kredytodawców kredytobiorcom oraz właściwym dla kredytobiorców urzędом skarbowym informacji PIT-11 o wysokości osiągniętego za ich pośrednictwem przychodu z innych źródeł.

W przypadku podatników podatku dochodowego od osób prawnych przedmiotowe rozporządzenie pozwoli im na odliczenie od dochodów kwot stanowiących równowartość umorzonych wierzytelności z tytułu kredytów, od tej części kapitału, od której następuje zaniechanie poboru podatku dochodowego od osób fizycznych.

Projekt zakłada wejście rozporządzenia w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap) i opiniowania (4 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mf-zmieniajacego-rozporzadzenie-w-sprawie-zaniechania-poboru-podatku-dochodowego-od-niektorych-dochodow-przychodow-zwiazanych-z-kredytem-hipotecznym-udzielonym-na-cele-mieszka/>

2. Projekt rozporządzenia Ministra Zdrowia zmieniającego rozporządzenie w sprawie sposobu ustalania ryczałtu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej na okres rozliczeniowy obejmujący okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. (numer z wykazu: MZ 1426)

Projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 24 lutego 2022 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 526), zgodnie z którym minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób ustalania ryczałtu systemu zabezpieczenia za okres rozliczeniowy obejmujący okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r., mając na względzie konieczność zabezpieczenia odpowiedniego dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz zapewnienia stabilności finansowania systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej.

Konieczne jest wprowadzenie podstawy prawnej dla zwiększenia kwot ryczałtu systemu podstawowego szpitalnego zabezpieczenia świadczeń opieki zdrowotnej, zwanego dalej „PSZ”, w przypadku świadczeniodawców, którzy w 2022 r. wykazali znaczny wzrost liczby

jednostek sprawozdawczych, w stosunku do liczby planowanej, w związku z przejściem części pacjentów od szpitali, które ograniczyły swoją normalną działalność w związku z wykonywaniem zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

W nowelizowanym rozporządzeniu proponuje się wprowadzenie regulacji, która umożliwi odpowiednie zwiększenie ryczałtu PSZ na podstawie art. 136c ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1285, z późn. zm.) świadczeniodawcom, którzy przekroczyli liczbę jednostek sprawozdawczych uwzględnionych przy ustaleniu wysokości tego ryczałtu o co najmniej 8%.

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mz-zmieniajacego-rozporzadzenie-w-sprawie-sposobu-ustalania-ryczaltu-systemu-podstawowego-szpitalnego-zabezpieczenia-swadczen-opieki-zdrowotnej-na-okres-rozliczeniowy-obejmuj-2/>

3. Projekt rozporządzenia Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej zmieniającego rozporządzenie w sprawie udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach programów regionalnych na lata 2021–2027 (numer z wykazu: 44)

Celem projektu rozporządzenia jest zapewnienie podstawy prawnej do udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach 16 regionalnych programów na lata 2021–2027 na podstawie rozporządzenia nr 651/2014. Pomoc udzielana na podstawie projektowanej regulacji umożliwi efektywne wykorzystanie środków przeznaczonych na cele rozwojowe w regionach podczas nowego okresu programowania.

Projektowane rozporządzenie jest wynikiem odstąpienia od uregulowania w odrębnych przepisach krajowych podstaw prawnych do przyznawania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach programów regionalnych na lata 2021–2027 w ramach celów polityki, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt b-e rozporządzenia nr 2021/1058. W związku z faktem, że warunki i tryb udzielania regionalnej pomocy inwestycyjnej w ramach wskazanych powyżej celów polityki jest tożsamy z warunkami i trybem udzielania pomocy regionalnej na podstawie rozporządzenia MFiPR w celu uniknięcia powielania tożsamych regulacji zasadna jest zmiana § 1 rozporządzenia MFiPR w projektowanym zakresie.

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap) i opiniowania (4 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mfipr-zmieniajacego-rozporzadzenie-w-sprawie-udzielania-regionalnej-pomocy-inwestycyjnej-w-ramach-programow-regionalnych-na-lata-2021-2027/>

4. Projekt rozporządzenia Ministra Cyfryzacji w sprawie katalogu danych gromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów (numer z wykazu: 195)

Projekt rozporządzenia Ministra Cyfryzacji w sprawie katalogu danych gromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów stanowi realizację zmian wprowadzonych ustawą z dnia 17 listopada 2021 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym, ustawy o Rządowym Funduszu Rozwoju Dróg oraz ustawy o Funduszu rozwoju przewozów autobusowych o charakterze użyteczności publicznej (Dz. U. poz. 2165) w zakresie rozszerzenia zakresu danych gromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów o informacje o wydanych zezwoleniach na odstępstwa od warunków technicznych, jakim powinien odpowiadać pojazd. Przepisy tej ustawy weszły w życie 1 stycznia 2022 r. przy czym na podstawie art. 7 w/w ustawy zostało utrzymane w mocy dotychczasowe rozporządzenie wydawane na podstawie art. 80b ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Jednocześnie w projekcie rozporządzenia uwzględniono zmianę wynikającą z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2022/247 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/956 w odniesieniu do danych dotyczących nowych pojazdów ciężkich, które mają być monitorowane i zgłaszane przez państwa

członkowskie i producentów (Dz. Urz. UE L 41 z 22.02.2022, str. 11), rozszerzając katalog danych technicznych o pojazdzie o nową daną niezbędną do realizacji obowiązku sprawozdawczego, zgodnie z wprowadzoną zmianą w załączniku I do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/956.

Niniejszy projekt precyzuje szczegółowy zakres danych gromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów uwzględniając nowe kategorie danych, a także określa szczegółowy zakres danych przekazywanych przez poszczególne podmioty zobowiązane. Projektowany akt powiela rozwiązania zawarte w obecnie obowiązującym akcie, tj. rozporządzeniu Ministra Cyfryzacji z dnia 31 sierpnia 2022 r. w sprawie katalogu danych gromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów (Dz. U. z 2022 r. poz. 1851).

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mc-w-sprawie-katalogu-danych-gromadzonych-w-centralnej-ewidencji-pojazdow/>

5. Projekt rozporządzenia Ministra Infrastruktury zmieniającego rozporządzenie w sprawie warunków produkcji i sposobu dystrybucji tablic rejestracyjnych i znaków legalizacyjnych (numer z wykazu: 255)

Z dniem 4 września 2022 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 31 sierpnia 2022 r. w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów, wymagań dla tablic rejestracyjnych oraz wzorów innych dokumentów związanych z rejestracją pojazdów (Dz. U. poz. 1847), które wprowadza tablice rejestracyjne motorowerowe zabytkowe (z dniem 1 maja 2023 r.) oraz tablice rejestracyjne samochodowe zabytkowe jednorzędowe zmniejszone (z dniem 4 września 2022 r.). W związku z powyższym powstała konieczność uzupełnienia przepisów obowiązującego rozporządzenia w sprawie warunków produkcji i sposobu dystrybucji tablic rejestracyjnych i znaków legalizacyjnych w zakresie kodów oznaczeń tablic rejestracyjnych, materiałów i przetworzonych materiałów mających szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych oraz tabel do prowadzenia ich ewidencji.

Projektowane rozporządzenie uzupełnia załączniki dotychczasowego rozporządzenia o nowe kody oznaczeń tablic rejestracyjnych, materiałów i przetworzonych materiałów mających szczególne znaczenie do produkcji tablic rejestracyjnych oraz uaktualnia tabele do prowadzenia ich ewidencji. Przyjęte w projekcie rozwiązania oraz terminy wejścia w życie projektowanego rozporządzenia pozwalają producentom tablic na zamawianie, produkcję oraz prowadzenie ewidencji ww. materiałów i tablic, a organom rejestrującym na zamawianie tablic, w sposób zapewniający spójność z przepisami ww. rozporządzenia w sprawie rejestracji i oznaczania pojazdów, wymagań dla tablic rejestracyjnych oraz wzorów innych dokumentów związanych z rejestracją pojazdów.

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mi-zmieniajacego-rozporzadzenie-w-sprawie-warunkow-produkcji-i-sposobu-dystrybucji-tablic-rejestracyjnych-i-znakow-legalizacyjnych/>

6. Projekt rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki zmieniającego rozporządzenie w sprawie ogólnych celów i zadań kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz klasyfikacji zawodów szkolnictwa branżowego (numer z wykazu: 171)

Projektowane rozporządzenie jest wydawane na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 46 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe, zgodnie z którym minister właściwy do spraw oświaty i wychowania określa, w drodze rozporządzenia, ogólne cele i zadania kształcenia w zawodach szkolnictwa branżowego oraz klasyfikację zawodów szkolnictwa branżowego, określającą: branże oraz zawody przyporządkowane do branż, kwalifikacje wyodrębnione w zawodzie, poziom Polskiej Ramy

Kwalifikacji dla kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie lub kwalifikacji pełnej, o której mowa w art. 8 pkt 3a, 4a, 5a i 7a ustawy z dnia 22 grudnia 2015 r. o Zintegrowanym Systemie Kwalifikacji (Dz. U. z 2020 r. poz. 226), ministra właściwego dla zawodu, typy szkół ponadpodstawowych, w których może odbywać się kształcenie w zawodzie, kwalifikacje wyodrębnione w zawodzie, w zakresie których kształcenie może być prowadzone na kwalifikacyjnym kursie zawodowym lub kursie umiejętności zawodowych oraz szczególne uwarunkowania związane z kształceniem w zawodzie lub kwalifikacji wyodrębnionej w zawodzie, w szczególności związane z formą kształcenia lub kształceniem osób niepełnosprawnych.

Projektowane rozporządzenie zakłada wprowadzenie do systemu oświaty nowych zawodów:

- 1) administrator produkcji filmowej i telewizyjnej – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w rocznej szkole policealnej;
- 2) animator rynku książki – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w dwuletniej szkole policealnej;
- 3) operator maszyn i urządzeń gospodarki odpadami – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w branżowej szkole I stopnia;
- 4) operator maszyn i urządzeń przemysłu drzewnego – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w branżowej szkole I stopnia; zawód ten zastąpi dotychczasowy zawód mechanik-operator maszyn do produkcji drzewnej;
- 5) pracownik pomocniczy operatora maszyn i urządzeń gospodarki odpadami – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w branżowej szkole I stopnia; kształcenie wyłącznie dla osób z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim;
- 6) technik animacji filmowej – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w dwuletniej szkole policealnej;
- 7) technik aranżacji wnętrz – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w technikum;
- 8) technik gospodarki odpadami – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w technikum oraz branżowej szkole II stopnia (na „podbudowie” zawodu operator maszyn i urządzeń gospodarki odpadami nauczanego w branżowej szkole I stopnia);
- 9) technik przemysłu drzewnego – kształcenie w tym zawodzie będzie realizowane w technikum oraz branżowej szkole II stopnia (na „podbudowie” zawodu operator maszyn i urządzeń przemysłu drzewnego nauczanego w branżowej szkole I stopnia; absolwenci branżowej szkoły I stopnia kształcący się w zawodzie mechanik-operator maszyn do produkcji drzewnej również będą mogli kontynuować naukę w branżowej szkole II stopnia).

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap) i opiniowania (4 etap).

Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mein-zmieniajacego-rozporzadzenie-w-sprawie-ogolnych-celow-i-zadan-ksztalcenia-w-zawodach-szkolnictwa-branzowego-oraz-klasyfikacji-zawodow-szkolnictwa-branzowego-3/>

7. Projekt rozporządzenia Ministra Finansów w sprawie deklaracji o wysokości opłaty na finansowanie działalności Rzecznika Finansowego i jego Biura (numer z wykazu: 646)

Potrzeba wydania projektowanego rozporządzenia wynika ze zmian wprowadzonych ustawą z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Ustawa ta wprowadziła m.in. nowe zasady dotyczące ponoszenia opłaty na finansowanie Rzecznika Finansowego i jego Biura, w tym określiła stawki tej opłaty, jeden termin płatności (w miejsce czterech) oraz rezygnację z ponoszenia opłat w systemie zaliczek rozliczanych rocznie.

Projekt rozporządzenia określa szczegółowe dane podmiotu rynku finansowego i informacje zawarte w deklaracji o wysokości opłaty na finansowanie działalności Rzecznika i jego Biura, sposób sporządzenia tej deklaracji oraz sposób nadawania dostępu do systemu teleinformatycznego, za pośrednictwem którego jest ona przekazywana.

Projekt rozporządzenia na etapie konsultacji publicznych (3 etap) i opiniowania (4 etap).
Link do konsultacji: <https://pracodawcy.pl/projekt-rozporzadzenia-mf-w-sprawie-deklaracji-o-wysokosci-oplaty-na-finansowanie-dzialalnosci-rzecznika-finansowego-i-jego-biura/>

II. Ogłoszone akty prawne (Dziennik Ustaw RP)

W analizowanym okresie opublikowano siedemdziesiąt dziewięć aktów prawnych, tzn. ustawy, rozporządzenia Rady Ministrów, Prezesa Rady Ministrów i poszczególnych ministrów, obwieszczenia w sprawie ogłoszenia tekstu jednolitego. Z powyższych publikacji w zainteresowaniu pracodawców i przedsiębiorców znaleźć się mogą następujące akty prawne:

1/ Ustawa z dnia 6 października 2022 r. o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie

- Ustawa została opublikowana 17 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2339).
- Uchwalona ustawa o zmianie ustaw w celu przeciwdziałania lichwie ma na celu zapobieganie udzielaniu pożyczek o charakterze lichwiarskim. W związku z powyższym uchwalona ustawa wprowadza w obowiązujących ustawach zmiany mające na celu zwiększenie ochrony osób fizycznych, zawierających umowy o pożyczkę pieniężną, niepozostające w bezpośrednim związku z prowadzoną przez te osoby działalnością gospodarczą lub zawodową.

Uchwalona ustawa wprowadza zmiany w ustawie z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny polegające na dodaniu przepisów art 720¹-720⁵ i art 724¹ określających:

- definicję pozaodsetkowych kosztów związanych z zawarciem umowy pożyczki;
- wzór pozwalający określić maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów ponoszonych przez biorącego pożyczkę pieniężną;
- górną granicę pozaodsetkowych kosztów w całym okresie spłaty pożyczki w wysokości do 25% całkowitej kwoty pożyczki;
- obowiązek informacyjny względem biorącego pożyczkę;
- warunki ustanowienia zabezpieczenia zwrotu pożyczki;
- skutki przedterminowej spłaty pożyczki.

Zgodnie z wprowadzаныmi regulacjami przez pozaodsetkowe koszty związane z zawarciem umowy pożyczki pieniężnej należy rozumieć wynikające z tej lub innej umowy lub z innej czynności prawnej:

- 1) marże, prowizje lub opłaty związane z przygotowaniem umowy pożyczki, udzieleniem pożyczki lub jej obsługą, albo koszty o podobnym charakterze,
- 2) opłaty związane z odroczeniem terminu spłaty pożyczki, jej nieterminową spłatą albo koszty o podobnym charakterze,
- 3) koszty usług dodatkowych, w szczególności koszty ubezpieczeń, koszty związane z ustanowieniem zabezpieczenia pożyczki, koszty pozyskiwania informacji dotyczących biorącego pożyczkę, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do zawarcia umowy – z wyłączeniem opłat notarialnych oraz danin o charakterze publicznoprawnym, które strony są zobowiązane ponieść w związku z zawarciem umowy.

Ponadto jeżeli dającego pożyczkę reprezentuje przy zawarciu umowy agent lub inna osoba, za której pośrednictwem dający pożyczkę zawiera umowę lub przy której pomocy

wykonuje swoje zobowiązanie, do pozaodsetkowych kosztów związanych z zawarciem umowy pożyczki wlicza się również wynagrodzenie agenta lub tej osoby, o ile ponosi je biorący pożyczkę.

Jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej, w umowie pożyczki pieniężnej zawieranej z osobą fizyczną i niezwiązaną bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby łączna wysokość pozaodsetkowych kosztów nie może przekraczać maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów określonej wzorem:

$$MPK = K \times n/R \times 20\%$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów,

K – całkowitą kwotę pożyczki, rozumianą jako suma wszystkich środków pieniężnych nieobejmujących współfinansowanych kosztów pożyczki, które dający pożyczkę wydaje biorącemu pożyczkę na podstawie umowy,

n – okres spłaty wyrażony w dniach, licząc od dnia wydania przedmiotu pożyczki,

R – liczbę dni w roku.

Pozaodsetkowe koszty, w całym okresie spłaty pożyczki nie mogą być wyższe od 25% całkowitej kwoty pożyczki. Jeżeli pozaodsetkowe koszty przekraczają maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów określoną we wprowadzanych regulacjach, należą się pozaodsetkowe koszty w maksymalnej wysokości. Postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów, także w razie dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy uchwalonej ustawy.

Jeżeli w związku z zawarciem umowy pożyczki pieniężnej jest udzielane zabezpieczenie zwrotu pożyczki, zobowiązanie takie powinno być określone w umowie, a suma zabezpieczenia roszczeń z tytułu umowy nie może być wyższa od sumy kwoty pożyczki powiększonej o wysokość odsetek maksymalnych obliczonych bezpośrednio od tej kwoty za okres, na który została udzielona pożyczka, wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie obliczonych od kwoty pożyczki za okres do 6 miesięcy oraz maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Przepisów powyższych nie stosuje się do zabezpieczenia przyjmującego postać hipoteki lub zastawu rejestrowego.

Przed zawarciem umowy dający pożyczkę informuje biorącego pożyczkę w sposób jednoznaczny i zrozumiały o łącznej wysokości pozaodsetkowych kosztów, wysokości odsetek oraz kwocie należnej z tytułu odsetek, którą jest on zobowiązany zapłacić w związku z zawarciem umowy. W przypadku spłaty pożyczki przed terminem określonym w umowie nie można żądać odsetek za okres pozostały do zakończenia okresu, na który zgodnie z umową została udzielona pożyczka, a poniesione pozaodsetkowe koszty ulegają obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby biorący pożyczkę poniósł je przed tą spłatą.

Powyższe, nowowprowadzane regulacje mają zastosowanie do nieuregulowanych innymi przepisami umów, na mocy których osobie fizycznej zostaje przekazana suma pieniężna z obowiązkiem jej zwrotu, niezwiązaną bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby, a także do nieuregulowanych innymi przepisami umów przeniesienia na osobę fizyczną za wynagrodzeniem wierzytelności lub innych praw majątkowych, których wartość oznaczono sumą pieniężną z obowiązkiem ich zwrotu, jeżeli umowy te nie są związane bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową tej osoby. W takim przypadku przez całkowitą wartość pożyczki należy

rozumieć wartość tych wierzytelności lub praw według stanu na dzień rozporządzenia nimi.

Ponadto uchwalona ustawa wprowadza w ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego wymóg, aby oświadczenie dłużnika o poddaniu się egzekucji złożone w odrębnym akcie notarialnym, zawierało wskazanie stosunku prawnego, w związku z którym dłużnik poddaje się egzekucji, datę powstania zobowiązania dłużnika, jego treść, a w przypadku zobowiązań z umów wzajemnych - dodatkowo oświadczenie wierzyciela z terminem jego wykonania. Ponadto dodawana regulacja wskazuje, iż składane oświadczenie o poddaniu się egzekucji składane w celu zabezpieczenia roszczeń wynikających z zawarcia przez osobę fizyczną umowy pożyczki niezwiązanej bezpośrednio z działalnością gospodarczą lub zawodową prowadzoną przez tę osobę albo z zawarcia przez tę osobę innej umowy, do której przepisy o pożyczce stosuje się odpowiednio, wysokość sumy pieniężnej, do której dłużnik poddaje się egzekucji, nie może przekraczać sumy kwoty pożyczki powiększonej o wysokość odsetek maksymalnych obliczonych bezpośrednio od tej kwoty za okres, na który została udzielona pożyczka, wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie obliczonych od kwoty pożyczki za okres do 6 miesięcy oraz maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów wskazanych w ustawie – Kodeks cywilny.

W zakresie ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim uchwalona ustawa przewiduje m. in zmiany polegające na:

- wprowadzeniu regulacji wskazującej, iż instytucja pożyczkowa uzależnia udzielenie kredytu konsumenckiego od pozytywnej oceny zdolności kredytowej kredytobiorcy, a oceny takiej dokonuje się na podstawie analizy danych udostępnianych przez zaufanych dostawców gromadzących i przetwarzających dane niezbędne do takiej oceny;
- obniżeniu maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego oraz wprowadzeniu rozróżnienia ich wysokości w zależności od długości okresu spłaty kredytu; ustawa przyjmuje, iż dla kredytów o okresie spłaty nie krótszym niż 30 dni maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wskazanego w ustawie wzoru przyjmującego wartości 10% dla kosztów niezależnych od okresu kredytowania oraz 10 % dla kosztów uzależnionych od okresu kredytowania (w miejsce dotychczasowych wartości 25 % i 30 %); ponadto ustawa wprowadza dodatkową regulację przyjmującą, iż dla kredytów o okresie spłaty krótszym niż 30 dni maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wskazanego w ustawie wzoru przyjmującego wartość 5 %;
- obniżeniu maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych kredytu konsumenckiego ze 100 % do 45% całkowitej kwoty kredytu;
- podwyższeniu wysokości minimalnego kapitału zakładowego instytucji pożyczkowej do kwoty 1 000 000 zł.;
- wprowadzeniu ograniczenia, że środki przeznaczone na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe nie mogą pochodzić z działalności polegającej na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w tym z emisji obligacji lub innych instrumentów dłużnych oraz ze źródeł nieudokumentowanych;
- wprowadzeniu zasady odpowiedzialności instytucji pożyczkowej w zakresie udzielanych kredytów konsumenckich za działania lub zaniechania jej pracowników, pośredników kredytowych, za których pośrednictwem udziela kredytów konsumenckich, lub innych przedsiębiorców wykonujących na jej rzecz czynności związane z udzielaniem kredytów konsumenckich, w tym za działania związane z żądaniem od kredytobiorcy zapłaty

odsetek lub pozaodsetkowych kosztów kredytu w wysokości wyższej niż maksymalna lub zawarciem umowy, która zobowiązuje do tego kredytobiorcę wobec instytucji pożyczkowej;

- wprowadzeniu nadzoru Komisji Nadzoru Finansowego nad instytucjami pożyczkowymi oraz określenie zasad tego nadzoru, w tym również sankcji dla instytucji pożyczkowych oraz członków zarządu instytucji pożyczkowych za naruszenie obowiązków wskazanych w ustawie jak również zobligowanie instytucji pożyczkowych do ponoszenia opłat na pokrycie kosztów nadzoru;

- wprowadzeniu regulacji dotyczącej możliwości wykreślenia instytucji pożyczkowej z rejestru instytucji pożyczkowych oraz jeżeli jest wpisana jednocześnie do rejestru pośredników kredytu konsumenckiego - także z tego rejestru, w przypadku gdy przestanie ona spełniać warunki do prowadzenia tej działalności.

- wprowadzeniu przepisu karnego penalizującego wprowadzanie w błąd organu nadzoru.

Przyjęte w uchwalonej ustawie zmiany ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe oraz ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych wyłączają stosowanie nowych przepisów ustawy - Kodeks cywilny do umów kredytów i pożyczek udzielanych przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe.

Natomiast w ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny uchwalona ustawa wprowadza w art. 115 § 25 definicję legalną kosztów innych niż odsetki, która w swojej treści odpowiada zakresowi pozaodsetkowych kosztów związanych z zawarciem umowy określi

W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym uchwalona ustawa wprowadza zasadę, iż nadzór nad rynkiem finansowym obejmuje również nadzór nad instytucjami pożyczkowymi sprawowany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Poza zmianami wprowadzonymi w powyższych regulacjach uchwalona ustawa wprowadza również dostosowujące zmiany w ustawie z dnia 23 października 2014 r. o odwróconym kredycie hipotecznym oraz ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami.

W przepisach przejściowych, dostosowujących i epizodycznych uregulowano wpływ nowelizacji na stosunki powstałe pod działaniem przepisów dotychczasowych oraz kwestie związane z dostosowaniem adresatów, organów i instytucji do nowych regulacji.

W szczególności przesądzono, że:

- zmienianych przepisów ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Prawo bankowe, ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawy o kredycie konsumenckim w zakresie regulacji dotyczących zasad ustalania maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, w brzmieniu nadanym uchwaloną ustawą, nie stosuje się do umów zawartych przed dniem wejścia w życie tych przepisów;

- instytucje pożyczkowe wpisane do rejestru instytucji pożyczkowych przed dniem wejścia w życie wskazanych w ustawie zmienianych przepisów ustawy o kredycie konsumenckim, które z dniem wejścia w życie tych przepisów nie spełniają określonych w nich wymogów, mogą prowadzić działalność w zakresie udzielania kredytów konsumenckich bez spełniania tych wymogów do dnia 31 grudnia 2023 r.;

- wejście w życie uchwalonej ustawy nie powoduje obowiązku wcześniejszego wykupu wyemitowanych obligacji ani wcześniejszej spłaty finansowania uzyskanego z wykorzystaniem innych instrumentów dłużnych, jeżeli zaciągnięcie takich zobowiązań

nie jest dopuszczalne na gruncie nowo wprowadzonej regulacji ustawy o kredycie konsumenckim, dotyczącej określenia pochodzenia środków przeznaczanych na udzielanie kredytów konsumenckich przez instytucje pożyczkowe.

- Ustawa wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia z tym, że znowelizowane przepisy ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy - Prawo bankowe, ustawy o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych oraz ustawy o kredycie konsumenckim dotyczące maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, wymogów w zakresie prowadzenia działalności przez instytucje pożyczkowe oraz źródeł pochodzenia środków przeznaczonych na udzielanie kredytów konsumenckich wejdą w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy.

Natomiast z dniem 1 stycznia 2024 r. wejdą w życie przepisy wprowadzone w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dotyczące nadzoru nad działalnością instytucji pożyczkowych.

2/ Ustawa z dnia 29 września 2022 r. o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Gruzją w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz zapobiegania uchylaniu się i unikaniu opodatkowania, podpisanej w Tbilisi dnia 7 lipca 2021 r.

- Ustawa została opublikowana 17 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2341).
- Celem ustawy jest wyrażenie zgody Parlamentu na dokonanie przez Prezydenta RP ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Gruzją w sprawie eliminowania podwójnego opodatkowania w zakresie podatków od dochodu oraz zapobiegania uchylaniu się i unikaniu opodatkowania, podpisanej w Tbilisi dnia 7 lipca 2021 r. (dalej: Umowa z 2021 r.), w trybie art. 89 ust. 1 Konstytucji RP. Umowa z 2021 r. ma zastąpić obecnie obowiązującą Umowę między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Gruzji w sprawie unikania podwójnego opodatkowania i zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania w zakresie podatków od dochodu i od majątku, podpisaną w Warszawie dnia 5 listopada 1999 r. (dalej: Umowa z 1999 r.). Powodem, dla którego rozpoczęto negocjacje nowej polsko-gruzińskiej umowy, była potrzeba wypracowania porozumienia spełniającego najnowsze standardy dotyczące tego rodzaju umów, łączących kwestie unikania podwójnego opodatkowania z jednoczesnym uszczelnieniem systemu podatkowego, tak, aby nie dopuszczać do uchylania się od opodatkowania. Umowa z 1999 r. nie spełnia powyższych standardów ze względu na brak mechanizmów zapobiegających nadużyciom, przez co nie odpowiada także obecnym priorytetom polityki podatkowej Rzeczypospolitej Polskiej. Nie jest też w pełni kompatybilna z najnowszą (z 2017 r.) wersją Konwencji Modelowej OECD w sprawie podatku od dochodu i majątku. Począwszy od preambuły Umowy z 2021 r., wprowadzono do jej treści szereg rozwiązań mających na celu zapewnienie tzw. standardów minimalnych Konwencji wielostronnej implementującej środki traktatowego prawa podatkowego mające na celu zapobieganie erozji podstawy opodatkowania i przenoszeniu zysku, sporządzonej w Paryżu dnia 24 listopada 2016 r. (tzw. Konwencji MLI). W preambule podkreślono bowiem, że wprawdzie głównym celem Umowy z 2021 r. jest eliminowanie podwójnego opodatkowania, ale równocześnie nie mogą być tworzone sytuacje sprzyjające uniknięciu lub zmniejszeniu

opodatkowania przy wykorzystaniu uregulowań zawartych w tejże Umowie. Pozostawiono natomiast tę samą, co w Umowie z 1999 r., metodę unikania podwójnego opodatkowania, którą jest metoda zaliczenia (kredyt podatkowy), co jest spójne z obecną polityką podatkową strony polskiej. Nowością jest z kolei wprowadzenie pełnej klauzuli wymiany informacji, dzięki której Strony Umowy z 2021 r. będą mogły uzyskiwać informacje, o które się zwrócą, bez możliwości spotkania się z odmową ich udzielania tylko z tego powodu, iż informacje te znajdują się w posiadaniu banku, innej instytucji finansowej, przedstawiciela, agenta lub powiernika albo dotyczą relacji właścicielskich w danym podmiocie. Kluczowe postanowienie dla zapobiegania nadużyciom zawarto w postaci tzw. testu podstawowego celu (klauzula PPT – *principal purposes test*). Uniemożliwi on przyznanie korzyści przewidzianej w Umowie z 2021 r. w odniesieniu do części dochodu, jeżeli można racjonalnie przyjąć, mając na względzie wszelkie mające znaczenie fakty i okoliczności, że uzyskanie tej korzyści było jednym z głównych celów utworzenia jakiegokolwiek struktury lub zawarcia jakiegokolwiek transakcji, które spowodowały bezpośrednio lub pośrednio powstanie tej korzyści, chyba że zostanie ustalone, że przyznanie tej korzyści w danych okolicznościach byłoby zgodne z przedmiotem oraz celem odpowiednich postanowień Umowy.

- Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

3/ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 października 2022 r. w sprawie szkolenia obronnego

- Rozporządzenie zostało opublikowane 17 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2348).
- Rozporządzenie stanowi realizację upoważnienia ustawowego zawartego w art. 27 ust. 2 pkt 8 ustawy z dnia 11 marca 2022 roku *o obronie Ojczyzny* (Dz. U. poz. 655 i 974). Przepisy określają podmioty objęte szkoleniem obronnym w państwie, zadania w zakresie planowania i realizacji szkolenia obronnego w państwie, właściwość organów w zakresie planowania i realizacji szkolenia obronnego w państwie.
- Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

4/ Rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 3 listopada 2022 r. w sprawie ośrodków szkolenia maszynistów oraz kandydatów na maszynistów

- Rozporządzenie zostało opublikowane 18 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2355).
- Rozporządzenie zostało wydane w związku ze zmianami wprowadzonymi do ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2021 r. poz. 1984, z późn. zm.) – ustawą z dnia 23 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o transporcie kolejowym (Dz. U. poz. 1556), zwanej dalej „ustawą”. Upoważnienie ustawowe określone w art. 22a ust. 11 pkt 8–10 i 12 lit. c ustawy nakłada na ministra właściwego do spraw transportu obowiązek określenia w drodze rozporządzenia: sposobu ustalania numeru identyfikacyjnego ośrodka szkolenia wpisywanego do rejestru, zakres danych ujętych

w rejestrze oraz sposób uiszczania opłat za wpis do tego rejestru; szczegółowych wymagań w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się o wpis do rejestru ośrodków szkolenia; wymagań kwalifikacyjnych dla instruktorów wykonujących czynności w ośrodku szkolenia, a także rodzaje dokumentów potwierdzających ich kwalifikacje i wykształcenie; wzoru deklaracji wykonywania czynności egzaminatora w sposób bezstronny i niedyskryminujący. Celem rozporządzenia jest określenie sposobu ustalania numeru identyfikacyjnego ośrodka szkolenia wpisywanego do rejestru, zakresu danych ujętych w rejestrze, sposobu uiszczania opłat za wpis do tego rejestru, szczegółowych wymagań w stosunku do przedsiębiorców ubiegających się o wpis do rejestru ośrodków szkolenia, wymagań kwalifikacyjnych dla instruktorów wykonujących czynności w ośrodku szkolenia, a także rodzajów dokumentów potwierdzających ich kwalifikacje i wykształcenie oraz wzoru deklaracji wykonywania czynności egzaminatora w sposób bezstronny i niedyskryminujący.

- Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 roku.

5/ Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 1 listopada 2022 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie deklaracji o rezygnacji z dokonywania wpłat do pracowniczych planów kapitałowych

- Rozporządzenie zostało opublikowane 18 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2357).
- Zgodnie z art. 23 ust. 12 ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zabezpieczenia społecznego określa, w drodze rozporządzenia, wzór deklaracji o rezygnacji z dokonywania wpłat do pracowniczych planów kapitałowych, zwanych dalej „PPK”, oraz szczegółowego zakresu zawartych w niej danych, przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia sprawności przebiegu procesu składania deklaracji. Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 12 czerwca 2019 r. w sprawie deklaracji o rezygnacji z dokonywania wpłat do pracowniczych planów kapitałowych (Dz. U. poz. 1102) określa wzór deklaracji o rezygnacji z dokonywania wpłat do PPK.

W związku ze zmianami w ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych wprowadzonymi art. 125 ustawy z dnia 28 kwietnia 2022 r. o zasadach realizacji zadań finansowanych ze środków europejskich w perspektywie finansowej 2021–2027 (Dz. U. poz. 1079), w tym m.in. zmianą definicji podmiotu zatrudniającego konieczne jest dokonanie zmian we wzorze deklaracji o rezygnacji z dokonywania wpłat do PPK, będącym załącznikiem do rozporządzenia.

- Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

6/ Ustawa z dnia 6 października 2022 r. o wypowiedzeniu Traktatu Karty Energetycznej oraz Protokołu Karty Energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska, sporządzonych w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r.

- Ustawa została opublikowana 18 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2367).

- Celem ustawy jest wyrażenie zgody Parlamentu na dokonanie przez Prezydenta RP wypowiedzenia Traktatu Karty Energetycznej oraz Protokołu Karty Energetycznej dotyczącego efektywności energetycznej i odnośnych aspektów ochrony środowiska, sporządzonych w Lizbonie dnia 17 grudnia 1994 r. (dalej: Karta), w trybie art. 89 ust. 1 Konstytucji RP. Traktat ustanawia normy prawne dla rozwijania długofalowej współpracy w dziedzinie energii, zgodnie z celami i zasadami Europejskiej Karty Energetycznej. Dzięki jego postanowieniom w zakresie ochrony inwestycji i tranzytu surowców, zarówno państwa posiadające surowce i potrzebujące inwestycji, jak i państwa posiadające kapitał i chcące te surowce importować, zyskały odpowiednie gwarancje bezpieczeństwa prawnego w zakresie sprawiedliwego i równego traktowania. Szczególnym mechanizmem ochrony inwestorów z jednego państwa-strony przed niezgodnymi z Traktatem działaniami drugiego państwa-strony stała się możliwość skierowania sprawy przeciwko takiemu państwu przez inwestora do arbitrażu międzynarodowego (art. 26 Traktatu). W uzasadnieniu ustawy wskazuje się, że praktyka stosowania arbitrażu międzynarodowego, generująca olbrzymie koszty dla budżetów państw, w tym państwa polskiego, stanowi obecnie jedną z dwóch głównych przyczyn podjęcia kroków zmierzających do wypowiedzenia Traktatu. Niemniej ważnym powodem jest sygnalizowana od wielu lat przez Komisję Europejską sprzeczność z prawem Unii Europejskiej postanowień Traktatu dotyczących arbitrażu w odniesieniu do wewnątrzunijnych sporów inwestycyjnych. Została ona ostatecznie potwierdzona w wyroku TSUE z dnia 2 września 2021 r. w sprawie C-741/19, *Republika Mołdawii przeciwko Komstroy LLC* (naruszenie zasady autonomii prawa UE). Ponadto w uzasadnieniu ustawy wskazuje się, że wypowiedzenie Traktatu zapobiegnie zatem możliwemu oskarżaniu Polski o naruszenie prawa UE poprzez dalsze stosowanie art. 26 Traktatu. Inwestorzy nie zostaną jednak pozbawieni ochrony prawnej, ponieważ będą mogli kierować potencjalne spory przeciwko państwom zarówno do sądów krajowych, jak i sądów międzynarodowych, w tym sądów i organów kontroli praw człowieka. Nie pogorszy to w szczególności pozycji polskich inwestorów, którzy i tak dotychczas nie byli zainteresowani korzystaniem z arbitrażu na podstawie Traktatu (żaden polski inwestor nie wszczął dotychczas takiego postępowania). Wypowiedzenie Traktatu nie wyłączy od razu możliwości poddania pod arbitraż wszelkich sporów przeciwko Polsce, ponieważ zgodnie art. 47 ust. 3 Traktatu, zawierającego klauzulę przedłużonego obowiązywania (tzw. *sunset clause*) jego postanowienia będą miały nadal zastosowanie do inwestycji już dokonanych na obszarze RP przez inwestorów z innych państw-stron Traktatu przez okres 20 lat od dnia, kiedy wystąpienie RP z Traktatu wejdzie w życie (dotyczy to także działań podjętych na obszarze innych państw-stron przez polskich inwestorów). Nie będzie natomiast podstawy prawnej do podnoszenia roszczeń w odniesieniu do nowych inwestycji, powstałych po tej dacie. Jednocześnie RP dołączy do dokumentu wypowiedzenia deklarację interpretacyjną mającą za cel wykluczyć stosowanie klauzuli arbitrażowej z art. 26 Traktatu do sporów wewnątrzunijnych, tj. wytoczonych z powództwa inwestorów unijnych przeciwko RP, z względu na jej sprzeczność z prawem UE (brak ważnej zgody na arbitraż).
- Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

- Ustawa została opublikowana 21 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2370).
- Zasadniczym celem ustawy jest zniesienie obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej na giełdzie towarowej tzw. „obliga giełdowego”, tj. obowiązek sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej na zinstytucjonalizowanym rynku, w tym wypadku na giełdzie towarowej, a także zaostrzenie odpowiedzialności administracyjnoprawnej oraz karnej za stosowanie przez przedsiębiorstwa energetyczne niedozwolonych praktyk polegających w szczególności na manipulacji rynkowej.

Jak podkreślono w uzasadnieniu do projektu ustawy (druk sejmowy nr 2634), aktualny stopień rozwoju krajowego rynku energii elektrycznej wskazuje, że podniesienie poziomu obliga giełdowego do 100% z dniem 1 stycznia 2019 r. zrealizowało cele, które zostały ówczasie założone przez ustawodawcę. Struktura krajowego rynku energii elektrycznej uległa znaczącym zmianom. W ciągu ostatnich kilku lat pojawiło się wiele nowych podmiotów prowadzących działalność gospodarczą polegającą na wytwarzaniu energii elektrycznej oraz obrocie tą energią. Ich obecność zintensyfikowała grę rynkową, wpływając na rozwój mechanizmów konkurencji.

W aktualnie obowiązującym stanie prawnym kwestie obowiązku sprzedaży wytworzonej energii elektrycznej na giełdach towarowych, na rynku organizowanym, na zorganizowanej platformie obrotu lub w ramach jednolitego łączenia rynków dnia następnego i dnia bieżącego prowadzonych przez wyznaczonych operatorów rynku energii elektrycznej, przez przedsiębiorstwa energetyczne, są uregulowane w art. 49a ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. W następstwie nowelizacji przepisy art. 49a zostaną uchylone (art. 1 pkt 4 noweli).

Ustawa przewiduje ponadto modyfikację systemu sankcji nakładanych na podmioty dokonujące manipulacji lub prób manipulacji na hurtowym rynku energii, albo wykorzystujące informacje wewnętrzne dotyczące produktu energetycznego sprzedawanego w obrocie hurtowym. Zmiany te polegają na:

1) zwiększeniu wysokości kary pieniężnej za nieprzestrzeganie w szczególności wynikających z przepisów unijnych obowiązków przekazywania danych i informacji związanych z funkcjonowaniem hurtowego rynku energii; w aktualnie obowiązującym stanie prawnym kara pieniężna wynosi od 10 000 zł do 1 000 000 zł, w następstwie nowelizacji będzie ona wynosiła od 100 000 zł do 10 000 000 zł (art. 56 ust. 2g pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne);

2) zaostrzeniu odpowiedzialności karnej za czyny polegające na:

a) dokonywaniu manipulacji na rynku (art. 57a ustawy – Prawo energetyczne),
 b) wykorzystaniu informacji wewnętrznej poprzez nabywanie lub zbywanie, produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, których ta informacja dotyczy (art. 57b ustawy – Prawo energetyczne),

c) ujawnianiu informacji wewnętrznej (art. 57c ustawy – Prawo energetyczne),

d) zalecaniu innej osobie w oparciu o informację wewnętrzną nabycia lub zbycia produktów energetycznych sprzedawanych w obrocie hurtowym, do których odnosi się ta informacja, lub nakłanianiu innej osoby w oparciu o informację wewnętrzną do nabycia lub zbycia takich produktów (art. 57d ustawy – Prawo energetyczne),

e) ujawnianiu tajemnicy służbowej (art. 57e ustawy – Prawo energetyczne),

f) zaniechaniu realizacji obowiązku przekazania Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki informacji o każdym uzasadnionym podejrzeniu manipulacji lub próbie

manipulacji na rynku, lub informacji o uzasadnionym podejrzeniu niewłaściwego wykorzystywania informacji wewnętrznej (art. 57f ustawy – Prawo energetyczne).

- Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

8/ Ustawa z dnia 27 października 2022 r. o zmianie ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych oraz ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw

- Ustawa została opublikowana 23 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2411).
- Nowelizacja dokonuje zmian w dwóch ustawach: ustawie z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych, dalej „ustawa o biopaliwach ciekłych”, oraz w ustawie dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości, dalej „ustawa o jakości paliw”.

W ustawie o biopaliwach ciekłych wprowadzana jest epizodyczna regulacja modyfikująca zasady realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego na rok 2023. W tym celu ustawa:

- określa minimalny poziom realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego, uprawniający do skorzystania z mechanizmu opłaty zastępczej, na poziomie 80%,
- określa wysokość współczynnika redukcyjnego na poziomie 0,82,
- obniża ustawowo wymagany minimalny udział biokomponentów w oleju napędowym do poziomu 5,2%,
- ustanawia limit wykorzystania biowęglowodorów ciekłych w realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego na poziomie 0,9%,
- ustanawia limit wykorzystania biokomponentów wytworzonych z surowców określonych w załączniku nr 1 do ustawy o biopaliwach na poziomie 0,5%.

W ustawie o jakości paliw nowela dokonuje uchylenia przepisów, które zobowiązują przedsiębiorców wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wprowadzania do obrotu na stacjach paliwowych benzyn silnikowych zawierających bioetanol lub eter do wprowadzania do obrotu na tych stacjach także benzyn silnikowych o określonej zawartości tlenu i bioetanolu lub eteru (tj. zapewnienia paliwa w formie E5, jeśli wprowadzana jest do obrotu benzyna w formie E10).

- Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2023 roku.

9/ Ustawa z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych

- Ustawa została opublikowana 23 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2414).
- Celem ustawy z dnia 4 listopada 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych oraz ustawy o finansach publicznych jest doprecyzowanie przepisów związanych z przeciwdziałaniem nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, uproszczenie obowiązku sprawozdawczego oraz poprawa efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Ustawa wprowadza zmiany w:

1) ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2022 r. poz. 893) polegające na:

- wprowadzeniu wyłączeń z obowiązku sprawozdawczego, zarówno przedmiotowych (wyłączenie transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, a także świadczeń pieniężnych, w przypadku, których upłynął termin przedawnienia), jak i podmiotowych (zwolnione z obowiązku sprawozdawczego będą publiczne podmioty lecznicze prowadzone w formie spółki Skarbu Państwa albo spółki jednostki samorządu terytorialnego, jak również spółki wchodzące w skład podatkowych grup kapitałowych);
- wydłużeniu terminu na złożenie sprawozdania o stosowanych przez podmiot w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych (z 31 stycznia na 30 kwietnia roku następującego po roku, którego dotyczy sprawozdanie);
- nałożeniu na wszystkich przedsiębiorców obowiązku złożenia drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenia o posiadaniu, uzyskaniu albo utracie statusu „dużego przedsiębiorcy”;
- wprowadzeniu w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca albo średni przedsiębiorca, bezskuteczności zastrzeżenia umownego wyłączającego albo ograniczającego prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności, jeżeli zapłata nie nastąpiła w terminie określonym w umowie albo w przypadku nieokreślenia tego terminu od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego (zasada ta nie znajdzie zastosowania do transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny);
- doprecyzowaniu kwestii związanych z obowiązkiem sprawozdawczym o praktykach płatniczych, tj.
 - ✓ rozstrzygnięciu, że obowiązek sprawozdawczy ciąży na podmiocie, zaś odpowiedzialność za przekazanie sprawozdania przez podmiot spoczywa na kierowniku tego podmiotu,
 - ✓ zdefiniowaniu pojęcia - kierownik podmiotu,
 - ✓ wskazaniu, że sprawozdanie należy skorygować w przypadku, gdy co najmniej w jednej pozycji przekazanego sprawozdania dane uległy zmianie o co najmniej 10% wartości,
 - ✓ wprowadzeniu obowiązku uzasadnienia przyczyny korekty sprawozdania,
 - ✓ określeniu zasad ustalania wartości świadczeń pieniężnych spełnionych, niespełnionych, otrzymanych oraz nieotrzymanych wyrażonych w walucie obcej na potrzeby sprawozdawczości oraz postępowania w sprawie nadmiernych opóźnień,
 - ✓ dookreśleniu, że wartość świadczeń i udziałów będzie musiała być podawana w sprawozdaniu z dokładnością odpowiednio do 1 grosza i setnych części procentu,
 - ✓ wprowadzeniu obowiązku wskazywania w sprawozdaniu o praktykach płatniczych udziału procentowego poszczególnych świadczeń pieniężnych nieotrzymanych, w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych należnych danemu podmiotowi w poprzednim roku kalendarzowym oraz udziału procentowego poszczególnych świadczeń pieniężnych niespełnionych w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, do których spełnienia był zobowiązany dany podmiot w poprzednim roku kalendarzowym,

- ✓ określeniu terminu corocznej publikacji zbiorczego zestawienia sprawozdań o praktykach płatniczych - w terminie do 31 sierpnia;
- poprawie efektywności postępowania w sprawie nadmiernego opóźniania ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, poprzez:
 - ✓ określenie dyrektyw wymiaru administracyjnej kary pieniężnej za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, tj. przesłanek, które będą brane pod uwagę przy ustalaniu wysokości administracyjnej kary pieniężnej,
 - ✓ przyjęcie modelu wyliczenia maksymalnej administracyjnej kary pieniężnej za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, który uwzględnia stałe stawki procentowe przypisane do poszczególnych okresów opóźnienia,
 - ✓ wprowadzenie możliwości obniżenia nałożonej administracyjnej kary pieniężnej za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych o 20% w przypadku, gdy strona postępowania w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji uiszcza w całości administracyjną karę pieniężną oraz zrzeknie się prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy,
 - ✓ wprowadzenie obligatoryjnego podwyższenia maksymalnej administracyjnej kary pieniężnej za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych o 50% w przypadku, gdy w okresie 2 lat od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej stała się ostateczna, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konkurencji ponownie stwierdzi nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez ten sam podmiot,
 - ✓ umożliwienie Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konkurencji, bez wszczynania postępowania, wystąpienia do przedsiębiorcy w sprawach z zakresu nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych,
 - ✓ wprowadzenie zasady, w myśl której przy ustalaniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia ze spełnianiem świadczeń pieniężnych oraz przy obliczaniu maksymalnej wysokości administracyjnej kary pieniężnej, pomijane będą świadczenia pieniężne, których termin spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania, wynikające z transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są podmioty należące do tej samej grupy kapitałowej oraz wynikające z transakcji handlowych zawieranych w zakresie działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej,
 - ✓ przeniesienie z treści decyzji w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych do załącznika tej decyzji wykazu poddanych analizie świadczeń pieniężnych wraz z danymi pozwalającymi na identyfikację danego świadczenia oraz wykazu długów i umów, do których nie stosuje się przepisów o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych;

2) ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2022 r. poz. 1634, 1692, 1725, 1747, 1768 i 1964), polegające na przyznaniu agencjom wykonawczym uprawnienia do niedochodzenia należności z tytułu rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (rekompensata w wysokości stanowiącej równowartość 40 euro tytułem kosztów odzyskiwania należności nieprzekraczającej 5 tys. zł), jeżeli jej kwota jest równa świadczeniu pieniężnemu w rozumieniu tej ustawy albo większa od tego świadczenia.

- Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:

- art. 1 pkt 4, który dodaje do ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych art. 9a (bezskuteczność zastrzeżenia umownego wyłączającego albo ograniczającego prawo wierzyciela do przelewu wierzytelności), który wejdzie w życie po upływie 2 miesięcy od dnia ogłoszenia;
- art. 1 pkt 5, 6 i 15 oraz art. 3 ust. 3 i 4 (zmiany w zakresie sprawozdania o praktykach płatniczych), które wejdą w życie z dniem 1 stycznia 2023 roku.

10/ [Ustawa z dnia 7 października 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z potwierdzeniem aktualności nowego oznaczenia oraz nowego stanu prawnego gruntów wydzielonych w wyniku scalenia gruntów](#)

- Ustawa została opublikowana 23 listopada 2022 roku w Dzienniku Ustaw (Dz.U. z 2022, poz. 2417).
- Ustawa określa szczegółowe rozwiązania związane z potwierdzeniem aktualności nowego oznaczenia oraz nowego stanu prawnego gruntów wydzielonych w wyniku scalenia gruntów, w przypadku uchylecia przez sąd administracyjny ostatecznej decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia gruntów i braku możliwości ponownego przeprowadzenia postępowania scaleniowego.

Zgodnie z art. 2 ustawy w przypadku uchylecia przez sąd administracyjny ostatecznej decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia gruntów i braku możliwości ponownego przeprowadzenia postępowania scaleniowego, nowe dane ujawnione w ewidencji gruntów i budynków, wynikające z ostatecznej decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia gruntów, posiadają przymiot aktualności w zakresie nowego oznaczenia oraz nowego stanu prawnego gruntów wydzielonych w wyniku scalenia gruntów. Potwierdzenie aktualności danych dla obszaru scalenia gruntów następuje w drodze zaświadczenia wydawanego przez starostę (art. 3 ust. 1). Ustawa określa elementy składowe treści przedmiotowego zaświadczenia (art. 3 ust. 2) oraz przewiduje, że zaświadczenie wydawane jest z urzędu, modyfikując tym samym przepisy Kodeksu postępowania dotyczące w zakresie wydawania zaświadczeń.

Na mocy ust. 3 w art. 3 starosta dołącza zaświadczenie do operatu scaleniowego przyjętego do państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego, w terminie 14 dni od dnia jego wydania.

W myśl art. 4 ust. 1 i 2 ustawy starosta z urzędu wydaje zaświadczenie potwierdzające aktualność nowych danych, o których mowa w art. 2, dla każdej jednostki rejestrowej gruntów na obszarze scalenia dla gruntów o uregulowanym stanie prawnym. Wskazane zaświadczenie wydawane jest w terminie 12 miesięcy od dnia uchylecia przez sąd administracyjny ostatecznej decyzji o zatwierdzeniu projektu scalenia gruntów, przy wystąpieniu przesłanki braku możliwości ponownego przeprowadzenia postępowania scaleniowego.

Ustawa określa elementy składowe treści zaświadczenia.

Starosta, w terminie 14 dni od dnia wydania zaświadczenia, przekazuje zaświadczenie do sądu właściwego do prowadzenia księgi wieczystej. Stanowi ono podstawę:

- wpisu z urzędu w dziale I księgi wieczystej podstawy oznaczenia nieruchomości,
- wykreślenia z urzędu w dziale III księgi wieczystej ostrzeżenia o niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym

stanem prawnym, o którym mowa w art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece oraz do odmowy wpisu ostrzeżenia,
– oznaczenia nieruchomości przy zakładaniu księgi wieczystej.

Za dokonanie wpisów oraz od wniosków o założenie księgi wieczystej, o których mowa powyżej, nie uiszcza się opłat sądowych (art. 4 ust. 6).

- Ustawa wejdzie w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.